

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Caluppano recluso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

VITA SANCTI CALVPPANI RECLVSI AV
THORE D. GREGORIO TVRONEN. EPISCOPO.

Emper paupertas seculi regna referat cæli, atque videntes se non modo præparat polo, verum etiam glorificatos miraculis, illustres esse declarat in mundo. Quo fit, vt dum illa ergastularis contritionis reuinctio paradisi ianuam patefacit, anima angelicis choris inserta, in requie sempiterna perfulget: sicut nunc de beato Caluppano recluso, quod verum cognouimus, prorsus silere nequimus.

Hic autem ab incunte ætate semper religionis Ecclesiasticæ bonum quesitum & reperit, & apud monasterium Meletense termini Aruerni conuersatus, in magna humilitate se fratribus præbuit. Erat etenim summæ abstinentiæ, ita vt ab inedia nimium attritus, quotidianam cum reliquis fratribus operam explere nequiret. Vnde, vt mos est monachorum, magnum improperium inferebant, dicente si bi præsertim Præposito: Qui non deliberat laborare, indignè postulat manducare.

Dum autem ille assidue vteretur his exprobrationum verbis, vallem haud procul à monasterio conspicatur, de cuius medio lapis, natura præbente, consurgens, prouehitur in excelsum, quasi quingentis, aut eo amplius pedibus, nullam penitus habens cum reliquis montibus circumpositis coniunctionem. Cuius vallis medium fluius alluit, qui hunc montem placidè contingens dilabitur. In huius ergo lapidis scissuram, quod præficus quondam propter transitum hostium receptaculum fuit, eremita sanctus ingreditur, & exciso lapide, habitacula statuit, in quæ nunc per scalam valde difficilem scanditur. Locus etenim ille tam difficilis est ad incedendum, vt etiam feris bestijs illuc accedere sit labor. In hoc loco oratorium paruulum fecit: cui oranti, vt ipse nobis cum lachrymis referre erat solitus, serpentes super caput eius sæpius decedebant, & inuoluentes se circa collum eius, non minimum ei inferebant horrorem. Sed quia diabolus ad speciem callidi serpentis habetur, non ambigitur eius has fuisse immisionis insidias.

Nam cum ille ad hæc perstaret immobilis, nec moueretur minorum anguium ictibus, quodam die duo dracones immensæ magnitudinis ad eum ingressi, adfiterunt propè: quorum vnus (vt arbitror) ipse dux tentationis validior altero erat, qui erecto pectore eos suum contra os beati quasi aliquid mustitaturus erexit. At ille timore perterritus, tanquam æncus valde diriguit, nullumque penitus membrum mouere poterat, neque manum eleuare, vt signum beatæ Crucis opponeret. Cumque ambo diutissime in silentio constitissent, venit in mentem sancto per spiritum, vt orationem Dominicam, etsi labia mouere non poterat, vel corde clamaret. Quam dum tacitus pronunciat, coeperunt paulatim membra eius, quæ inimici fuerant arte reuincta, dissolui: & sentiens se manum dexteram habere iam liberam, ori signum beatæ Crucis imponit, rursumque conuersus ad hydram, pingit iterum Crucem Christi aduersus eam, dicens: Tu ne ille es, qui protoplastum de paradisi habitaculo proiecisti, qui germani dexteram parricidio cruentasti, qui Pharaonem, vt populum Dei persequeretur, armasti, qui ad extremum ipsum Hebræum populum, vt inuidia succedente persequeretur Dominum, excitasti? Discede à seruis Dei, à quibus sæpius superatus, discessisti confusus. Tu es enim in Cain proiectus, in Esau supplantatus, in Golia prostratus, in Iuda traditore suspensus, & in ipsa illa Dominicæ virtutis Cruce cum potestatibus & dominationibus tuis triumphatus atque contritus es. Abde nunc, inimice, caput, & humiliare sub signaculo Crucis diuinæ: quia non est tibi portio cum seruis Dei, quorum est hæreditas regnum Christi. Hæc & huiusmodi sancto dicente, Crucemque per singula faciente, Draco huius vexilli virtute confusus, vicissim se humilias terræ subditur. Sed dum hæc agerentur, ille alius circa pedes & tibias sancti in insidijs voluebatur. Cuique hunc pedibus suis circumfusum sanctus Eremita videret, orationem faciens, eum abire iussit, dicens: Vade retrò, satana: nihil mihi in nomine Christi mei poteris vltra nocere. At ille vsque ad limen cellule egressus, sonum validum per inferiorem partem emisit, & tanto cellulam fetore repleuit, vt nihil aliud, quam diabolus credi posset: nec vltra coram sancto aut serpens, aut draco comparuit.

Erat autem assiduus in opere Dei, nec vacabat ad aliud, nisi aut legeret, aut aliquid oraret. Etiam cum parumpèr cibi caperet, semper orabat. Sumebat interdum piscem

Vide sancti humilitatem & abstinentiam.

Nota loci situm & serpentum in festationem.

Signum B. Crucis, potentissima arma contra omnes diaboli tentationes.

de flumine, rarò quidem: sed cum voluisset, opitulante Domino, confectum aderat. Cibum panis non aliunde sumebat, nisi qui de monasterio mittebatur. Si quis verò deuotorum panes detulisset, aut vinum, id in cibos deputabatur egentium: illorum tamen, qui ab eo aut signum salutare susciperent, aut refectione foueri soliti essent, illud Domini recolens, quod in Euangelio de turbis, quas à diuersorum morborum còtagio sanauerat, dixit: Dimittere eos ieiunos nolo, nè deficiant in via.

Matth. 15.

Sed nec illud beneficium oculi debere arbitror, quod ei in loco illo diuina pietas est largita. Nam cum à profundo vallis illius, quasi stadia decem aqua deferretur, orauit Dominum, vt ei in ipso cellula suæ habitaculo fontis venam ostenderet. Et non defuit virtus illa cælestis, quæ quondam sitientibus populis aquas produxit è silice. Statim igitur ad huius orationem gutta laticis à caute prorumpens, cepit solum stillis frequentibus irrigare. At ille munere cælesti congaudens, concuum in lapide paruulū in modum cisternæ faciens, quod tenebat quasi condia duo, lymphas diuinitis sibi indultas suscipiebat: de quibus tantum ei ministrabatur per dies singulos, quantum ipsi pueroq; sufficeret, qui ei minister fuerat datus. Accessimus autem & nos ad locum cū beato Auito Episcopo, & ex omnibus, quæ narrauimus, quædam ab ipso relata cognouimus, quædam oculis proprijs inspeximus. A memorato autem Pontifice diaconia contulit. Nulli tamen cellulam egressus se præbuit contemplandum, sed tantum per fenestellam extendens manum, salutare signaculum imponebat. Et si à quoquam visitatus fuisset, ad hanc accedens speculam, orationem colloquiumque præbebat. Denique in hac religione cursum vitæ consummans, quinquagesimo, vt opinor, æui anno migravit ad Dominum.

Exod. 17.
Num. 20.

Signo S. crucis pel. lit. mor. bos.

VITA S. CHVNEGVNDIS IMPERATRICIS
ET VIRGINIS, GRAVITER ET FIDELITER CON.

scripta, tametsi auctor nomen suppressit suum, aut fortassis librarium incuria illud intercidit.

5. Martij.

Henricus Imperator dictus Claudus.

Imperatores in conjugio virgines.

Ecclesiæ extructæ.

Benedictus Pontifex.

Pfal. 25.

X nobilissimo parentum Augustorum, magnorum quoque sanguine duo immarcescibilis gloriæ flores emicuerunt. Secundus videlicet Henricus Romani Imperij gloriosissimum decus, eiusque dignissima cõiunx, piæ memoriæ Chunegundis Imperatrix. Eadem verò beata & Deo dilecta Chunegūdis terreno Imperatori corporaliter, non carnaliter, coniuncta, cælesti regi virginitatē suam cõserauit, quam vsque in finem casti coniugis consensu, Deo teste, cõseruauit. Quod postmodum diuinitatis testimonium, nè lumen in tenebris lateret, ostendit, dum eam ad confundendum virginitatis hostem, & obstruendum os mendacium, contra virginem Christi loquentium, super ignitos vomeres incedere, & illam procedere dedit. In fascibus itaque Imperij constituta, continentia suæ gloriæ sub terreni chlamyde imperij satagebat abscondere, vt tantò propensius, quantò efficacius poterat, promoueret, quæ Deo instigante, illo quoque adiuuante, ad laudem ipsius cogitabat perficere. Denique post nouellam fecundissimæ plantationis suæ ecclesiæ, quam cum illo suo studiosissimo cooperatore Henrico in loco Bambergensi venustissimè, sicut hætenus cernitur, fabricauit sub patrocinio principis Apostolorum beati Petri & sancti Georgij martyris: monasterium sub regula beati Benedicti ad Aquilonarem plagam in honore sancti Michaelis archangeli extruxit, nõ minori studio, prædiorum quoque ac diuersorum donarijs ornamentorum. Tertiam demum versus meridiem sub ordine canonicorū sub titulo beati protomartyris Stephani, paruo quidem schemate, sed maiori opera de suo matrimonio ecclesiæ dedicauit, ad quam dedicandam Benedictum Papam, quem præfatus Deo dignus Imperator Henricus ad confirmandum Bambergensem pontificatum aduocauerat, venire rogauit. Ipsa quoque illud Psalmographi secum decantans: Domine, dilexi decorem domus tuæ, diuersa eidem ecclesiæ iuxta imperialē magnificentiam munera contulit, in diuersis ecclesiæ ornamentis: quæ omnia idem Romanus Pontifex, vt semper memoria fundatrix ipsius illic floreat, nè quãdò perfra-